

- Οι αρνητικές συνέπειες της αλαζονείας.
- Η σημασία του να μπορεί κανείς να προσαρμόζεται στις νέες ιστορικές καταστάσεις και να μην μένει εγκλωβισμένος σε ένα ένδοξο, αλλά νεκρό, παρελθόν.
- Η πολιτισμική κληρονομιά του Μ. Αλεξάνδρου

Σχολιασμός τίτλου - επίπεδα αφήγησης:

- 200 π.Χ. - Είναι η ημερομηνία στην οποία υποτίθεται ότι ο ποιητής γράφει το ποίημα. Το ποίημα γράφτηκε στην πραγματικότητα το 1931, όμως ο ποιητής εδώ υποδύεται έναν ρόλο: μιλάει σε πρώτο ενικό για τον εαυτό του σαν να ήταν ένας άνθρωπος που ζει το 200 π.Χ.
- 334 π.Χ. - Είναι η ημερομηνία της νίκης Στο Γρανικό και της αποστολής στην Αθήνα των λαφύρων με την επιγραφή "πλην Λακεδαιμονίων". Επομένως το ποίημα αναφέρεται σε ένα γεγονός που έγινε 134 χρόνια πριν την εποχή που υποτίθεται ότι γράφεται (το 200 π.Χ.).

Η κριτική των Λακεδαιμονίων:

- Ο ποιητής φαίνεται αρχικά να διηγείται τα γεγονότα από την πλευρά των Λακεδαιμονίων.
- Γρήγορα όμως γίνεται σαφές ότι ειρωνεύεται τη στάση τους απέναντι στην ελληνική εκστρατεία του Μ. Αλεξάνδρου.
- Ο σαρκασμός του ποιητή γίνεται ξεκάθαρος στον τελευταίο στίχο όπου πια υποτιμά εντελώς τους Λακεδαιμονίους για την επιλογή τους αυτή.
- Μέσα από την κριτική αυτή στους Λακεδαιμονίους ο ποιητής θέλει να τονίσει τη σημασία του να μπορεί κανείς να μην μένει εγκλωβισμένος στο παρελθόν αλλά να ταπεινώνεται, να κάνει την αυτοκριτική του και να προσαρμόζεται στις νέες συνθήκες.
- Η κριτική που ασκεί ο ποιητής στην αλαζονική στάση των Λακεδαιμονίων δεν γίνεται μέσα από το ειρωνικό του ύφος αλλά και από την εξαντλητική απαρίθμηση όλων των επιτευγμάτων της ελληνικής εκστρατείας. Με τον τρόπο αυτό γίνεται ακόμη πιο έντονη η ασημαντότητα των Λακεδαιμονίων μπροστά στη σπουδαιότητα του νέου Ελληνιστικού κόσμου.

Γλώσσα - στίχος:

- Δημοτική με λόγια στοιχεία (πλην, παντάπασι, πολυτίμους υπηρέτας, βασιλέα κ.ο.κ.).
- Λίγα σχήματα λόγου.
- Πολλά επίθετα που στολίζουν το κείμενο. Τα περισσότερα ποιήματα του Καβάφη χαρακτηρίζονται για τη λιτότητά τους. Εδώ η εκτεταμένη χρήση επιθέτων γίνεται για τη δημιουργία μιας εντυπωσιακής εικόνας για τον Ελληνιστικό κόσμο.
- Η χρήση της ειρωνίας είναι ένα στοιχείο τυπικό της καβαφικής ποίησης.
- Ο στίχος είναι ιαμβικός, ανισοσύλλαβος, χωρίς ομοιοκαταληξία.